

לקוטי אמרים

פרק מב והנה במ"ש לעיל בענין יראה תתאה יובן
 היטב מ"ש בגמ' על פסוק ועתה
 ישראל מה ה' אלהיך שואל מעמך כי אם ליראה את ה'
 אלהיך אטו יראה מילתא זוטרתא היא אין לגבי משה
 מילתא זוטרתא היא וכו' דלכאורה אינו מובן התירוץ דהא
 שואל מעמך כתיב. אלא הענין הוא כי כל נפש ונפש
 מבית ישראל יש בה מבחי' משרע"ה כי הוא משבעה
 רועים הממשיכים חיות ואלהות לכללו' נשמות ישראל
 שלכן נקראים בשם רועים ומשרע"ה הוא כללו' כולם
 ונקרא רעיא מהימנא דהיינו שממשיך בחי' הדעת לכללות
 ישראל לידע את ה' כל אחד כפי השגת נשמתו ושרשה
 למעלה ויניקתה משרש נשמת משרע"ה המושרשת
 בדעת העליון שבי"ס דאצילות המיוחדות במאצילן ב"ה
 שהוא ודעתו אחד והוא המדע כו'. ועוד זאת יתר על כן
 בכל דור ודור יורדין ניצוצין מנשמת משרע"ה ומתלבשין
 בגוף ונפש של חכמי הדור עיני העדה ללמד דעת את
 העם ולידע גדולת ה' ולעבדו בלב ונפש כי העבודה
 שבלב היא לפי הדעת כמ"ש דע את אלהי אביך ועבדהו
 בלב שלם ונפש חפיצה ולעתיד הוא אומר ולא ילמדו
 איש את רעהו לאמר דעו את ה' כי כולם ידעו אותי וגו'
 אך עיקר הדעת אינה הידיעה לבדה שידעו גדולת ה' מפי
 סופרים ומפי ספרים אלא העיקר הוא להעמיק דעתו
 בגדולת ה' ולתקוע מחשבתו בה' בחוזק ואומץ הלב
 והמוח עד שתהא מחשבתו מקושרת בה' בקשר אמיץ
 וחזק כמו שהיא מקושרת בדבר גשמי שרואה בעיני בשר
 ומעמיק בו מחשבתו כנודע שדעת הוא לשון התקשרות
 כמו והאדם ידע וגו'